

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Пловдив, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300502816 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №3217 от 11.07.2023г. постановено по гр. д. № 17806/2022 г.
по описа на РС-Пловдив , е отхвърлен предявения иск от “Агенция за
събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940, за признаване на установено, че
С. З. Р., ЕГН: *****, му дължи сумата от 2 369, 50 лева - главница по
договор за потребителски кредит *** г., сключен между С. З. Р. и „БНП
Париба Пърсънъл Файненс С.А.“- клон България, вземането по който е
цедирано на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД с рамков договор от
19.08.2019 г. за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) по приложение 1
от 10.11.2021 г.; договорна лихва в размер на 281, 83 лева за периода
06.02.2021 г.- 20.08.2022 г. и обезщетение за забава в размер на 177, 77 лева
за периода 07.02.2021 г.- 05.09.2022 г., ведно със законната лихва върху
главницата от датата на постъпване на заявлението в съда- 05.09.2022 г. до
окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед №
6275/7.09.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по
ч.гр.д. № 12811/2022 г. на Районен съд Пловдив и търговското дружество е
осъдено да заплати на ответника С. З. Р., ЕГН: *****, сумата от 590
лева-разноски по делото за заплатено адвокатско възнаграждение

С определение № 9441 от 18.08.2023 г., постановено по същото дело по
реда на чл.248 от ГПК , е оставена без уважение молбата на ищеца “Агенция
за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940, за изменение на решението в

частта за разноските.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца “Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940, в която са развити оплаквания за неговата неправилност поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Искането до въззивния съд е за отмяната му и уважаване на исковите претенции.

Въззиваемият С. З. Р., ЕГН: *****, е подал отговор на въззивната жалба по реда на чл.263,ал.1 от ГПК , в който е изложил съображения за нейната неоснователност с искане до въззивния съд за потвърждаване на първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно.

Срещу определение № 9441 от 18.08.2023 г., постановено по реда на чл.248 от ГПК , е подадена и частна жалба от ищеца “Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940, с оплакване за неговата незаконосъобразност и отправено искане до въззивния съд за отмяната му и уважаване на молбата на страната по чл.248 от ГПК.

В писмения си отговор, подаден по реда на чл. 248, ал. 2 ГПК, насрещната страна С. З. Р., ЕГН: *****, взема становище за неоснователност на частната жалба с искане до въззивния съд за потвърждаване на обжалваното определение, като правилно и законосъобразно.

Воззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК от лице, имащо право на жалба и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Според нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с установителни искиове с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415, ал.1 от ГПК във връзка с чл.240, ал.1 и ал.2 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за признаване за установено в отношенията между страните , че ответникът С. З. Р., ЕГН: *****, дължи на ищеца „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК: 203670940, сумата в размер на 2 369, 50 лева - главница по договор за потребителски кредит *** г., сключен между С. З. Р. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“- клон България, вземането по който е цедирано на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД с рамков договор от 19.08.2019 г. за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) по приложение № 1 от 10.11.2021 г.; договорна лихва в размер на 281, 83 лева за периода 06.02.2021 г.- 20.08.2022 г. и обезщетение за забава в размер на 177, 77 лева за периода 07.02.2021 г.- 05.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на заявлението в съда- 05.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 6275/7.09.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 12811/2022 г. на Районен съд Пловдив.

С решението си въз основа на събраните писмени доказателства и доводите на страните районният съд е приел за установено, че по силата на

договор за потребителски паричен кредит *** г. „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е предоставило на С. З. Р., ЕГН: *****, кредит за потребителски цели в размер на 6200 лв., при еднократна такса ангажимент в размер на 124 лв., застрахователна премия в размер на 1116 лв., при годишен лихвен процент от 18,85 % и ГПР в размер на 21,93 %, за срок до 20.08.2022 г., който кредит подлежи на изплащане на 48 броя месечни погасителни вноски, всяка от които в размер на 208,63 лв. и общата стойност на плащанията в размер от 10014,24 лева. Уговорената дата на падеж на всяка вноска е 20-то число на месеца. С Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г. „БНИ Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е прехвърлило на 10.11.2021 г. на Агенция за събиране на вземания" ЕАД - купувач свои вземания, по предоставени заеми, в т.ч. и вземането си от С. З. Р., ЕГН: ***** по процесния договор за кредит.

Тези фактически констатации и правни изводи не са спорни пред настоящата инстанция.

Първоинстанционният съд е приел, че така сключения между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и С. З. Р., ЕГН: *****, договор за кредит е недействителен, като противоречащ на императивната разпоредба на чл.11,ал.1,т.10 от ЗПК, тъй като застрахователната премия не е включена в размера на ГПР.

Предвид така формирания извод, ПРС с решението си е отхвърлил исковите претенции, с оглед разпоредбата на чл.23 от ЗПК, според която при недействителност на договора за потребителски кредит потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Жалбоподателят оспорва изводите на първоинстанционния съд за недействителност на договора за кредит, като твърди, че неправилно е прието с обжалваното решение, че застрахователната премия представлява разход пряко свързан с кредита, поради което следва да бъде включен в ГПР.

Така изложените оплаквания в жалбата не могат да бъдат споделени.

Според чл. 3, буква „ж“ на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, „общи разходи по кредита за потребителя" означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. В случая получаването на кредита при предлаганите условия/т.2 от условията по договора/ включва заплащането на застрахователна премия за покупка на застраховка „Защита на плащанията“. Следователно застрахователната премия представлява разход, който е следвало да бъде включен в ГПР и

липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, водещо до недействителност на договора на основание чл. 22 от ЗПК, в който смисъл е и Определение № 50685 от 30.09.2022 г. по гр.д. № 578/2022г., III ГО на ВКС.

Съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК при недействителност на договора за потребителски кредит потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Предвид горното кредитополучателят дължи връщане само на остатъка от главницата, след приспадане на заплатените от него суми. Тъй като по договора ответникът дължи връщане на главница в размер от 6200 лева, а е заплатил сумата от 7130,41 лева, то предявените от ищеца иски претенции са неоснователни и правилно са били отхвърлени от първоинстанционния съд.

Предвид горното обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Въззивният съд намира за неоснователна и частната жалба на търговското дружество срещу Определение № 9441 от 18.08.2023 г., постановено от първоинстанционния съд по реда на чл.248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на ищеца, за изменение на решението в частта за разноските.

С първоинстанционното решение и оглед изхода на правния спор, търговското дружество е осъдено да заплати на ответника разноски по делото за заплатено адвокатско възнаграждение в минималния дължим размер от 590 лева, съгласно чл.7,ал.2,т.2 от НМРАВ. Търговското дружество като се позовава на мотивите изложени в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16, поддържа, че при направено възражение досежно размера на адвокатското възнаграждение съдът следва да извърши преценка на правната и фактическа сложност на делото, без да бъде ограничен от определения в Наредбата минимален размер, която предвижда определяне на последните единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатска услуга и противоречи на чл.36, ал.2 от ЗАДв.

Така изложените доводи не се споделят от решаващия състав на съда.

Съгласно константната, в т.ч и задължителна практика на ВКС /ТР №6 от 06.11.2013 г. по т.д.№6/2012 г.на ОСГТК на ВКС/, при определяне и присъждане на възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗАДв и при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдилищата, с оглед разпоредбите на чл.36, ал.2, чл.38, ал.2 от ЗА и чл.78, ал.5 от ГПК, вр. Наредба №1/2004 г., са обвързани от предвидените в Наредбата минимални размери. Не може да се приеме, че цитираното решение на СЕС позволява неприлагане на Наредбата само поради посочената в него евентуалната възможност за противоречие между чл.101, §1 ДФЕС и предвидените в националното законодателство, с

оглед механизма за определянето им, минимални размери на адвокатското възнаграждение. Всъщност решението на СЕС възлага на националния съд да направи преценка дали разпоредбите на чл.36, ал.2 от ЗА и чл.78, ал.5 от ГПК, вр. чл.1 от Наредба №1/2004 г. са приети в изпълнение и насочени към постигането на легитимна цел и дали ограничаващите конкуренцията последици, произтичащи от разпоредбите, са присъщи на преследването на тази цел. Ограниченията въведени от законодателя, въпреки присъщите им ограничаващи конкуренцията ефекти, се свеждат до това, което е необходимо за осигуряване изпълнението на визираната легитимна цел.

Предвид тези съображения при определяне и присъждане на възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗАДв и при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът е обвързан от предвидените в Наредбата минимални размери, в който смисъл е Определение № 28/21.01.2022г. постановено по ч.т.д. №2347/2021г. на ВКС, II т.отд.

С оглед изложеното обжалваното определение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер от 590 лева. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като същото е в минималния размер, регламентиран с разпоредбата на чл. 7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004г.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3217 от 11.07.2023г. ,постановено по гр. д. № 17806/2022 г. по описа на РС-Пловдив , XV гр. с.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 9441 от 18.08.2023 , постановено по гр. д. № 17806/2022 г. по описа на РС-Пловдив , XV гр. с.

ОСЪЖДА “Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940, да заплати на С. З. Р., ЕГН: *****, сумата от 590 лева-разноски направени пред въззивната инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____